

en saadan, med hvilket dette ikke er Tilfældet. Det Forslag, der her foreligger, er jeg vis paa vilde tilvelebringe den allerstørste Utilfredshed paa Færøerne, og vilde ikke være dem til noget Gavn.

Naar den ærede Rigsdagsmand fra Borgense (Jespersen) har anført for Forslaget, at det ogsaa her er Tilfældet, at 2 eller 3 Sogne ere sammen i eet Sognesforstanderskab, maa jeg dog dertil for det Første bemærke, at en af de vigtigste communale Anliggender, nemlig Fattigvæsenet, have saadanne Sogne tilfælles, og dernæst, at Enhver, der kender det Mindste til og har havt med de Sager at gøre, vil vide, at der vist ikke er et eneste Tilfælde, hvor saadanne to Sogne ere samlede, uden at de i høi Grad ere misfornøjede dermed (Ja!), idetmindste saavidt min Erfaring gaar har jeg ikke endnu oplevet, at to Sogne, som saaledes ere blevene slaaede sammen, have været tilfredse dermed (Nei! Monrad: Maa jeg bede om Ordet.). Jeg skal hertil endnu kun føie den ene Bemærkning, at, da den forrige Indenrigsminister i 1849 forlangte en Betænkning fra Færøerne om Indretningen af Communalvæsenet med det dertil hørende, har han fuldkommen indseet, hvad der var det eneste Rigtige, der kunde gjøres for Færøerne, idet han forlangte en Betænkning om, hvorledes der paa Færøerne kunde indrettes et Slags Amtsraad, men han har slet ikke talt om noget Sogneraad eller nogen Communalbestyrelse af den Art, som den ærede Forslagsstiller vil have for de forskjellige Præstegjeld. Et Amtsraad kan der indrettes, og et Amtsraad kan der gives saadanne Forretninger, som kan være til Gavn for Færøerne, men at gaar videre for Diebliffet, det maa jeg, efter det Kjendskab, jeg har til Verne, ligefrem erklære ikke at være hensigtsmæssigt.

Monrad: Det forekommer mig, at det ikke vilde være uden Betænknelighed, ligeoverfor en saa bestemt Erklæring fra den ærede Indenrigsministers Side at gaar ind paa nærvæ-

rende Lovforslag, og jeg finder saameget mindre Foranledning til at gjøre dette, som jeg antager, at det nu foreslaaede ikke er den eneste Udvei, den ærede Rigsdagsmand for Færøerne (N. Winther) har. Jeg har nemlig Grund til at antage, at han, isald dette Forslag skulde blive afviiist, vil være betænkt paa at tilvelebringe et Forslag til Dannelsen af en midlertidig raadgivende færøisk Forsamling (Hør!), til hvilken da saavel Forslag til en Communallov som andre lignende presferende færøiske Sager kunne blive henviste, førend de komme til Afgjørelse her, hvilket efter min Mening vil være meget hensigtsmæssigt, thi Rigsdagen vil jo altid komme i en saare vanskelig Stilling, naar den ærede færøiske Rigsdagsmand staaer ligeover for den Minister, hvem den paa gjældende Sags Bestyrelse er betroet, hvorimod vi naturligvis, naar disse to Herier ere enige, ville have en Garanti for, at det Foreslaaede virkelig stemmer med de færøiske Forhold. Jeg troer derfor ogsaa, at Afgjørelsen af et saadant vigtigt Spørgsmaal som den definitive Ordning af de færøiske Communalforhold, rettest bør opsættes indtil vi have et saadant foreløbigt Amtsraads Betænkning. Jeg tvivler ikke om, at den ærede Rigsdagsmand for Færøerne (N. Winther) ikke vil lade denne Sag slippe af sin Haand, om vi end for Diebliffet negte den Fremme, og at han med sit Kjendskab til Forholdene deroppe vil søge at fremme Udviklingen af denne Sag.

Tscherning: Det har glædet mig ganske overordentligt at høre, hvad det ærede Medlem, som nu satte sig, udtalte, da det netop var det, jeg sagde ifjor. Jeg sagde nemlig, at naar vi ikke først skabe et saadant Raad paa Færøerne, som kan raadgive med Sagkundskab om de Sager, som fremkommer her, saa vil det kun hjælpe os meget lidt, at en færøisk Rigsdagsmand sidder her, thi da ville vi saa at sige være en Spillebold mellem den enkelte Rigsdagsmand og den vedkommende Minister.